gaski tolmu ja prüggi ei olnud seemne egga sõma hulkas.

Sest ja mitmest teisest asjast wõis iggaüks nähha, et Kembaril wäljaspiddine ellu olli korra peal ja targaste seatud. Agga teie teate, et innimest tunnukse parreminne temma kodduset ellust, kuida ta omma nelja seina wahhel ellab ja ommastega teeb. Sest palju majapiddamist on lubjatud haudade sarnatsed, et wõraste silma ette ei tulle muud kui head, agga ommaste silmad näewad sedda ennam kurja, mis teiste eest sallaja seisab. Seal küllas olli neid palju, kes Kustawist ja Madlenast nõnda ka arwasid ja räkisid, kes uhkusseks ja au-ahnusseks nimmetasid kui näggid et nad mõnned ned wisid ja seadussed hakkasid piddama. Tursa Jaak ja Katta nimmetasid sedda sallalikuks ja rummalaks elluks!

Walle! Kembari rahwa koddune ellu olli nisamma auus ja hea. Kulgem lühhidalt. Kustaw ja Madlena ellasid ühhel melel ja selges armastusses. Se on ausa ellu põhhi. Nemmad uskusid teine teist täieste, kegi ei piddanud teise eest middagi sallaja; rõmu ja kurwastust, head ja kurja kandsid möllemad ühheskoos. Kes middagi rummalaste ehk kahjuks teinud, tunnistas teisele ja enne kui wõraste käest nõu küssisid, ollid ikka teine teise nõuandjad. Sellepärrast nemmad isse

ja nende ellu ei olnud mitte rahwa suus egga tousnud neist allati tühjad ehk kurjad kõnned. — Kui Madlena koggemata meest pahhandas, ehk kui Kustaw kord äkkilisse melega wihhastas ja kui siis pahha ehk kõwwa sõnna räkisid, siis ollid kermed jälle leppima, andeks palluma ja omma süüd tunnistama. Wihha mis süddames petakse, teeb süddant kangeks; leppiminne jääb igga tunni- ja päwaga raskemaks. Mees otab essite, et naene peab leppimist pakkuma ja palluma, naene mõtleb: eks mees pea esimesse sammu teggema! Selle jures hakkawad pea teine teist kiusama, pilkama, wimaks ueste taplema, et töeks saab: innimesse wihha ei te mitte, mis hea olleks! — Hallikast tulleb wessi wähhä hawal ja tibbamissi, tibbadest tulleb merri, merresse on mittu uppunud! Nõnda wihhakandminne ka; essite weikene assi, pärrast otsata tülli! — Kustaw ja Madlena ei lasknud mitte päikest loja minna omma wihha ülle; kui mitte enne, siis leppisid selsammal õhtul, ei läinud maggama, ilma et tunnistasid: „kule, ma ollen tänna rummalaste teinud; unnusta sedda ärra ja anna andeks!“ Eks nad siis piddand nõnda teggema? palusid jo igga õhtu ühheskoos: anna andeks meie wõllad ni kui andeks anname omma wõlglastele! — Wadake, nõnda ei wõinud rahhu sidde nende süddamete ümber iales lõdwale minna egga katkeda.